

[Niels Helveg Petersen]

ledes de vil rette op på de skævheder, som rentesikringsordningen har medført. Vi er i hvert fald ikke tilfredse med den nuværende rentesikringsordning og ønsker derfor at diskutere og fremme tanken om en indeksfinansiering. Vi tror, det er fremtidens finansieringsform for det almennyttige byggeri. Rigtigt gennemført kan indeksbelåningen blive en stor fordel og en meget værdifuld nyskabelse.

Man kan faktisk hævde, at vi allerede i dag har en form for indeksslån. Hvis vi betragter en statsobligation, der har ét år tilbage af sin løbetid, kan man sige, at det, kursen på denne statsobligation ligger under 100, er et udtryk for inflationsforventningen i det kommende år. Vi har altså her indbygget – også skattemæssigt i øvrigt – en fritagelse for et indekstillæg på statsobligationen, som i mangt og meget ville minde om, hvordan kortfristede indeksoptioner ville blive behandlet på det fri marked. Det er altså ikke et så voldsomt stort spring, som man egentlig skulle tro.

I den forbindelse vil jeg udstøde et hjertesuk eller gentage et radikalt synspunkt hævdet mange gange: når vi indfører indeksbelåning, mener vi, det er ønskeligt også at diskutere det som en pengeanbringelse set fra investors side. Vi har den opfattelse, at det ville være attraktivt for ganske mange at kunne sikre sig en værdifast opsparing.

Hele hovedmekanikken i det, der her tegner sig som regeringens tanker om indeksbelåning, er jo, at man under en eller anden form skal forpligte pensionskasser, ATP og den sociale pensionsfond først og fremmest til at aftage indeksoptioner. På hvilke vilkår skal diskuteres; det er ikke – for at sige det meget venligt – knivskarpt udtrykt i regeringens oplæg. Det er heller ikke knivskarpt udtrykt, hvorledes statens finansielle bidrag hertil skal udfolde sig, men der er antydninger af, at staten for det første skal garantere afsætningen til en fast kurs og for det andet skal binde sig til løbende tilskud, en eller anden form for forrentning muligvis.

Det gør indeksordningen og belåningen i den skikkelse, den fremtræder i, meget uklar, og jeg er enig i den kritik, der har været af, at de statsfinansielle konsekvenser af dette aldeles savner en nærmere belysning i redegørelsen. Det havde nok været en fordel og havde nok været rigtigt, om redegørelsen ba-

re antydningssvis havde tilkendegivet nogle rammer for den samlede statsfinansielle bistand, så meget mere som indeksbelåningen skal dække ikke kun det almennyttige byggeri – og her sætter man kvotaen op til 9.000 fra 7.000 – men også by- og boligforbedring – det antydes i hvert fald – samt enfamilieshuse op til 1/3. Der er altså tale om en væsentlig udvidelse af antallet af de boliger, hvor staten, skal vi sige direkte påtager sig et finansielt ansvar, og det giver anledning til, at vi allerede på dette tidspunkt siger, at vi er betænkelige ved en væsentlig udvidelse af den samlede offentlige subsidiering af byggeriet under en indeksordning. Vi mener ikke, at indeksordningen nødvendigvis skal føre til det, tværtimod burde sigtet være, at indeksordningen kunne være et bidrag til finansieringen af byggeriet, som ikke pålagde staten de store finansielle forpligtelser.

Det er jo her, tricket ligger, og jeg synes vi lige så godt kan sige meget ligeud, hvad dette drejer sig om. Det drejer sig om, at de sociale pensionsfonde i øjeblikket har en fantastisk rentefordel i kraft af, at de kan købe obligationer, som på grund af beskatningsniveauet er kommet op i et meget højt renteniveau, og da fondene er skattefrie, bliver de faktisk med de nuværende forhold forgyldt af udviklingen på renteområdet. Det er ikke rimeligt, at dette fortsætter. Derfor er der al mulig grund til at interessere sig for en ordning med indeksoptioner, hvor man faktisk tager noget af denne fordel fra fondene.

Det kan gøres på flere måder. Man kunne overveje at beskatte fondene for deres renteindtægt. Det var én mulighed. Man kan også, således som det fremgår af regeringsforslaget, gøre det på den måde, at fondene under en eller anden form forpligtes til at aftage indeksoptioner af en eller anden værdi og i et eller andet omfang. Det vil betyde, at man, om jeg så må sige, kan udnytte en finansiell reserve på et område, hvor det forekommer aldeles rimeligt at gøre det, og at indeksordningen dermed kan få en start, det ikke skulle forøge de samlede statsfinansielle forpligtelser.

Vi er altså enige i den grundtanke, at man skal interessere sig for, at fondene skal købe indeksoptioner. Vi vil meget gerne nærmere diskutere den konkrete udformning, for det er som sagt ikke særlig klart, hvorledes regeringen har tænkt sig at dette skulle ud-